

П. П. Славейковъ.

НЕЗНАЙНИКЪ.

Вихъра вие и стене и плаче,
млъкне, смири се и пакъ избухти,
тропа на прозорци и по врати,
каточе просяще подслонъ сираче.

Вихъръ — невихъръ е. Мина година,
мина и друга и третя, безъ четъ
минаха. . . То е незнайника клетъ,
въ бащинъ край който живя на чужбина.

Чуденъ бе негова образъ и чудни
думите дето говореше той,
своите въ него не видяха свой,
не проумяха го разуми скудни.